

B. 22.

Om Th. Nr 2.
22

Mindekrands 1844

over

Kunstnernes Konge,

Billedhuggeren

Conferenceraad

Albert Thorvaldsen,

Danmarks Glæde og Storhed.

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Samlet, ordnet og udgivet,
efter forskellige Bladé og Skrifter,

af Caroline Møller

Caroline Møller.

Copenhagen, 1844.

Paa Udgiverindens Forlag.

Trykt hos G. G. Brill.

Helliget

alle de Gredde,

fra de Høieste til de Laveste,

som hædrede Nationen

ved sin Gudomm

emusumt ansebelsvindst

VIRKA

at ledsgage

ordigen go minre glemme

ordigen go minre spillede velly

den store Thorvaldsen

tillæft enlornD

til

sin Bisættelse.

gærtog om dyrkevindst and

almen v. og vort

Albert Thorvaldsen.

(Hans Fødsel og Levnet.)

Denne verdensberømte Kunstner er født den 19de November 1770. Hans Fader, Gottskalk Thorvaldsen, var en fattig Billedstører ved Holmen, der ikke havde Eyne til at anvende Synderligt paa Sonnens Opdragelse. I en tidlig Alder yttrede denne megen Anlæg til Tegning, og da han var 11 År gammel, blev han derfor gratis indsat i Kunstakademiet Skole, hvor han gjorde god Fremgang. I Aaret 1787 vandt Thorvaldsen den mindre Sølvmedaille, og to År derefter blev den Store ham tilkendt. Han maatte nu dele sin Tid mellem Kunsten, og den Hjælp og Bistand, han var sin trængende Fader styrdig. Næsten tyungen af sine Velyndere, concurerede han, i Aaret 1791, til den lille Guldmedaille, som han vandt; 2 År derefter vandt han ogsaa den store Guldmedaille, der berettigede ham til et Reisestipendium. Men for at han kunde vinde Tid til at uddanne sig endnu mere, blev Reisen opsat til Aaret 1796, da han rejste til Italien paa en Orlogsfregat og begav sig til Rom. Det første Kunstværk af ham, der vakte almindelig Opsigt, var Jason, som henter det gyldne

Skind; det var færdigt i Januar 1803, kort førstend han skulle reise tilbage til Danmark. Tilfældigvis besøgte Engländeren Thomas Hope hans værksted, hvor han blev saa intettagen i Jason, at han bestilte dette Kunstværk udført i Marmor for 800 Reichstaler, hvorved Thorvaldsen fæsttes i stand til at forblive i Rom og uddanne sig for Kunsten. Han kom nu snart i Ny, fuldendte det ene Arbeide efter det andet, og blev i Året 1810 udnevnt til Professor ved den romerske Kunsthøjskole, St. Lucas. Kejserne og Konger hædrede ham, og Ludvig af Bayern blev hans fortrolige Ven. Siden Grekernes gylde Dage har endnu ingen Billedhugger nørmet sig Ideallet for det Skjonne og Fuldkomne i Kunsten, saaledes som Thorvaldsen. Han blev overlæsset med Bestillinger fra alle Kanter, og man maa i Sandhed forbausen over, hvorledes det kunde lykkes denne Mand, at fuldende saamange hellige Kunstværker.

Efter 23 Åars Traværelse besøgte Thorvaldsen efter København, hvor han fandt den hjerteligste og mest ørefulde Modtagelse; Regjeringen overdrog ham Udførelsen af endel. Arbeider, bestemte til at pryde Frue Kirke, nemlig: Statuerne af Christus og de 12 Apostle, samt en Fremstilling af Johannes den Dober, som predikter i Ørkenen. Efter et Års Ophold i Danmark, vendte han igjen tilbage til Italien, og hans Reise til Rom lignede et Triumphzug. Han lagde efter Haanden paa sine mangfoldige Arbeider, og udførte dem saaledes, at de kunne betragtes, som nogle af de ypperligste Værker, menneskelig Kunst har frembragt. Nogle af de skjønneste blandt Thorvaldsens Ar-

beider ere: hans 3 Gratier; hans Allegorie: Dagen og Natten; Friesen i en af Salene i det pavelige Pallads paa Monte Cavallo i Basrelief, og hans i Sandhed poetiske Figur: Haabet. Derefter forfærdigede han to, ikke mindre skjonne Karakterer i Legemsstørrelse; Gravmonumentet for den i Florents afdøde unge Bethmann fra Frankfurt am Main, og mangfoldige sindrigt udtaenkede og herligt udførte Basreliefs, hvori blandt: Bacchus, som lader Amor driske af sin Skaal; Minerva, der sætter Sommerfuglen paa det af Prometheus formede Menneskebilledet; Amor, som flagende viser Venus sin af en Bi stukken Haand; Hygiea, der lader Aesculaps Slane driske af sin Skaal; Amor, som med sin Piul søger at kalde den afmægtige Psyche tilbage til Livet; og Muserne, som ved Klangen af Apollos Lyra, dandse omkring Gratierne. Napoleon bestilte hos ham et stort Basrelief, forestillende Alexander's Triumphindtog i Babylon, der, tilligemed fire andre Basreliefs, høbtes til Christiansborg Slot. Alexander og Frands den Anden, Polakker og Schweizere, overdroge ham Udførelsen af offentlige Monumenter. For Warschau forfærdigede han Poniatowsky's Statue til Hest; for Rom: Pius den Syvendes Gravmonument og Bonapart's Büste; for München: Hertug Eugen af Leuchtenbergs Gravmonument. For at opstille det sidstnævnte, begav han sig selv til München i Februar 1830. Under sit Ophold i København modellerede han Kongens og Dronningens Büster, som han senere udførte i Marmor. Og saa Büsterne af den Kongelige Families øvrige Medlemmer bleve senere modellerede af ham og udførte i Marmor.

Thorvaldsens herlige Kunstwerk, der er opsat over Indgangen til Træ Kirke, forestiller Johannes den Døber, der prædiker i Ørkenen. Alle Figurerne ere her af rødgult, brændt Lejer, det saakaldte terra cotta. I Midten af Gruppen see vi Johannes staende paa et Klippestykke og ophojet over Tilhørerne. Med den høire Haand peger han mod Himlen; i den venstre holder han Staven med det lille Kors, hvormed de Gamle pleiede at afbilde ham, for at betegne hans Forhold til Christus. Øsestaalen, en Muslingskal, hænger i en Rem over hans Skuldre og betegner ham som Døberen. Dyb Alvor taler ud af hans Nasyn; det stærke Haar, de kraftfulde Lemmer, og den laadne Underklædning, vidne om hans, ved en streng Leve-maade, hærdede Kræfter. Ved hans venstre Side staaer en Dreng, som har afført sig sin Overklædning, for at modtage den hellige Daab. Ved Døberens høire Side see vi en Mand i den modnere Alder, som ligeledes har afkastet sin Overklædning, for at dobes. Hans Sjæl hænger ved Lærerens Læber; sin ene Tod har han sat op paa Klippestykket; Albuen flettes han paa det saaledes hævede Knie, og hans Hoved hviler i Haanden. Bag denne Mand sine vi en Gruppe, bestaaende af to Personer. En sjon Ingling har slyngt sin Arm om Faderens Hals, og synes at iagt-tage det Indtryk, Prophetens Tale gjør paa ham. Hele Gruppen er saa mesterligt og idealst udfort, at den vækker den tænksomme Tilskuers Beundring. Den sluttes af en liggende Figur, der forestiller en dølig Ingling, som, henstrakt paa sin Kappe, med Haanden under Kinden, lytter opmærksomt til den prædikende Johannes Nost.

Saaledes udmarkede Thorvaldsen sig, og blev den store Mand for sit Fædreland, bestemt til Uds-delighed og til at gjemmes i Historiens Annaler.

Thorvaldsens Død.

Albert Thorvaldsen, Kunstmernes Konge, er død. Som et Sorgens Budstab gaaer det Landet rundt. Men han lever i sine Verker, i disse, hans og Danmarks Hæder og Storhed, vil han stedse leve: i den Helligdom, som er opreist for hans Kunstwerker, og hvor hans Stov ogsaa skal hvile, vil han leve blandt os!

Han blev pludselig upasselig i Aftes i Theatret kort før Stykkets Begyndelse, blev baaret ud af Par-quettet og døde strax.

Thorvaldsen er født den 19de November 1770 og opnaaede saaledes en Alder af 73 Aar 4 Maaneder; han var raff og rørig og bestægtiget med sine Arbeider lige til sin sidste Stund.

Havde han levet til den efterfølgende Søndag, nemlig den 31te Marts, vilde det være en stor Høitidsdag for ham; thi det var da netop 50 Aar siden, da han bestedent fremtraadte for Academiets høje Præses og modtog den store Guldmedaile.

Gravdigte over Thorvaldsen.

1.

„Som de omsvævede ham, paa hans Bink fra Himlen
nedkaldte,
Saa Amorinerne har hærligt beskyttet ham her,
Og saa sagtelig nys ham hævet paa Tonernes Binger;
Uden at vide hvordan, naaede han let deres Hjem.

Guddoms-formen ei blot, men Livets Barme og Fylde,
 Bar det hans Aand og hans Haand Leret og Marmoret gav.
 Nu er Haanden vel holdt, som disse, for han dem rørte,
 Men, til de falde i Stov, Aanden skal leve i dem,
 Og, hvis om Danmark, maa ske hvert andet Minde udsllettes,
 Trygt over Glemsebens Hav, Thorvaldsen udsllettes, bærer
 dets Navn."

2.

O, Danmark! sjul din Taare ei,
 Den rinde heed og længe;
 Den bane sig fra Hjertet Bei
 Og give Sorgen Gænge!
 Forsvunden er den Skaberaand,
 Som alle Hjarter hylbed'
 Og sjælloss hviler, ak! den Haand,
 Som Verdener fortrylled'
 Trindt i vort Hjem nu Bemod boer;
 Han til et Bedre stunder,
 Mens Sorgen ruger over Nord,
 Hvor Kunstens Konge blunder.
 O, Danmark! sjul din Taare ei,
 Den rinde heed og længe;
 Den bane sig fra Hjertet Bei
 Og give Sorgen Gænge!

R. L.

3.

Bittert rinde, Dania! din Taare
 Hyl Dig dybt i dunkle Sorgeslor;
 Du har tabt Ham — See paa Dødens Baare
 Hviler Han, som Verdner nævne stor;
 See den Sol, som herligt fra dig straaleb'
 I hvis Glands saa stolt du baged Dig,
 Har sin Bane fuldbent — fundet Maale;
 Og fra Stovets Venker gjort sig fri.

Tys, Han slumrer, stille, væk Ham ikke;
 Seer Du Engle om Hans Leie staer!
 Tys, Han drømmer, milde er Hans Blifte:
 Ja Han drømmer om sin Ungdoms Baar;
 Det var her i Hertas grønne Dale,
 Disse Dale Barnet Liv jo gav,
 Her Han nød sin Aftensund den hvale,
 Her Han fandt sit Maal, den stille Grav.

Hvad Hans Grav? O evigt vil Han leve!
 Er Han død, der trylled Alt til Liv?
 Han hvis Navn beundrende vil hæve
 Sig til Esterverdners fjerne Bliv?
 Han, som hver en Dansk med Stolthed kunde
 Nevne Son af Danmark! Er Han — død?
 Nei! Han efter fuldbent Daab vil blunde,
 Og i Moders Javn er Hvilen fød. Q. V....

Aabningingen af Thorvaldsens Liig.

Bed den, Tirsdagen den 26de Marts, foretagne Obduction, fandtes Hjernen i det Hele taget sund; Hjertet noget forstørret, og Klapperne fra Hjertet til den store Pulsaare (aorta) forhyneddere, samt paa flere Steder gjennembrudte. Hjertets Hovedpulsaare (arteria caronaria) paa enkelte Steder forbenet, og en sygelig (atheromatous) Masse udtraadt i dens Hulhed. Den store Pulsaare (aorta) paa flere Steder forbenet, og dens indvendige Hinde hist og her gjennembrudt af de affatte Beenlameller. Den nederste Deel af hoire Lunges forandret til en blod mistlignende Masse. Mellem den tilsvarende (nederste, yderste) Deel af samme Lunges Lungesæk, og den nedenunder værende Deel af Mellemgulvet, fandtes en lukket Sæk af en lille Haands Størrelse, indeholdende endel halvindtorret og af Forbeningen omgiven purulent Masse.

Underlivets Organer bare i det Hele taget sunde. En rigelig Hjertaffætning beklædte de fleste indvendige Organer, navnligen ogsaa Hjertet og Hjerteposen. Fontanellerne paa Venene saaes torre; Saaret paa hoire Skinnebeen omgivet af forhærdet Cellevæv. Døden synes altsaa at være udgaet fra Brystet, navnligen fra Hjertet, hvis organiske Sygdomme ofte medføre en, som i dette Tilfælde, pludselig Standsning af Livet.

Thorvaldsens Testamente til sit Fødreland.

(Et Udtog).

I dette Testamente, der er af 5te Decbr. 1838, siger Thorvaldsen: „Til min Fødeby Kjøbenhavn skænker jeg alle de mig tilhørende Kunstmjenstände, saavel de, der allerede ere her i Hovedstaden, som den langt større Deel deraf, der er i Rom, tilligemed den Tilvært, de endvidere til min Død maatte erholde; det Hele bestaaende af Statuer og Basrelieffer i Marmor og Gibs, antique Vaser, udstaaerne Stene, Paster, Broncer, Terracotter, Medailler, Malerier, Pragtverker, stukne Kobberplader, løse Kobbere og Lithographier, Haandtegninger, Bøger og hvilkesomhelst andre antike og moderne Gjenstande, der henhøre til Videnskaberne og de sjonne Kunster. Til at opbevare disse Gjenstande skal oprettes et eneste og særligt Museum, som skal bære mit Navn, og som ikke maa blændes med hvilkesomhelst andre Samlinger, ligesom at Staden Kjøbenhavn skal lade indrette et sikert Locale til dette Museum. Thorvaldsen selv har foreløbigt bestemt en Capital af 25,000 Rbd. til sit Museum, og besalet, at Renterne af disse skulle anvendes til hvad

der hører til Kunsthagernes hensigtsmæssige Opstilling og til Museets indvendige Forskonnelse; han nører den Anstue, at denne Bygning paa Communens Bekostning stedse forsvarligt vedligeholdes, og at paalideligt Tilsyn dermed haves, saa at den altid kan blive et sikert og anstændigt Opbevaringssted for de kostbare Kunstsakke han har skænket Staden Kjøbenhavn. Til executores testamenti eller Utdøvere af hans sidste Willie, ere for Vieblifiket udnevnte Øhrr. Conferentsraad Collin, Justitsraad Thiele, Professorerne Clausen, Schouw og Bissen, samt et Medlem af Kjøbenhavns Magistrat; men Thorvaldsen har bestemt, at naar Nogen af de Nuværende fratreder, skal deres Tal indskrænkes til Fem, hvoriblandt altid skal være tvende Professorer af Academiet for de sjonne Kunster, et Medlem af Kjøbenhavns Magistrat, og, idetmindste een Lovkyndig, som vælges enten mellem de Tilforordnede i Høiesteret, eller i Landsover- samt Hof- og Stadsretten, samt at den udmarkede Billedhugger Bissem skal overdrages Tildførelsen af hans usfuldendte Verker, mod Godtgjelse fra Museumsfondet, ligesom det specielle Kunsmæriske Tilsyn med Museet er overdraget denne Professor.

Udtog af S. C. Orstedts Digt over Conferentsraad Thorvaldsen.

„Naar høit Du hører saadan Mand beromme
Som verd en Plads blandt Jordens store Mænd,
Naar dig han vises som en Seievinder,
Med Pragt modtaget rundt fra Land til Land,
Naar Du af Keiser og af Konger finder
Ham æret høit liig Mænd af Gyrestand,

Du siger: „Gi han slog Barbarers Hære!
 Gi har hans Klogt neddæmpt blodig Krig!
 Gi prises han som den, der skal os lære
 En Kunst, som Folk og Stat kan gjøre rig,
 Har den, hvis Id kun heldigt smigret Diet,
 Ved kunstfuld Arbeid, velgjort Billedværk,
 Fortrent at vorde hædret og opføjet,
 Som Manden viis, som Kæmpen bold og stærk?“

Det danske Folk har i Gjerningen bevaret dette Spørgsmaal baade i Glæden og i Sorgen: baade den Gang da Thorvaldsen kom her efter lang Fra-værelse og besteg Hædrelandets Kyst den 17 Septbr. 1838, og nu ved hans Død. Den samme Aand har uttalt sig i Glæden og Taknemmeligheden, som nu i Sorgen; Danmark har stedse viist, at det har opfattet og paaført sin store Sons høie Værd. Aldrig har Kjøbenhavn været Bidne til en Jordesfærd som denne; aldrig har den ægte danske Aand uttalt sig klarere hos alle Stænder; aldrig viist sig med en renere eller oprigtigere Deeltagelse, i en værdigere Skifte! — og Europas Tyrster havde førstaet at burdere hans Kunstmænd, og dersor var han Storsørs, Commandeur og Ridder af omrent 13 Ordener.

Kunstnernes Sang over den Forevigede.

(Først affjungen i Antikkalen, hvor Liget stod, og dernæst fra Charlottenborgs Balkon.)

Med tunge, tunge Taarer,
 Vi bære Danmarks Stolthed nu til Graven,
 Her, hvor vi lytted' til hans Vink og Raad,
 Her slokkes atter vi omkring vor Meier;
 Men Faderløse staae vi nu med Graad
 Og stirre paa hans Jordlys sidste Nester! —

Hans Ny, hans Hæder og hans Værkers Glæds,
 See! det er Arven fra vor store Fader —
 Men hvio af os tør beile til hans Krands?
 Hvo hæver Arven som han efterlader?
 Dersor med tunge Taarer
 Vi bære Danmarks Stolthed nu til Graven!

Thorvaldsens Jordesfærd.

Toget begyndte Klokk'en $1\frac{1}{2}$, og aabnedes af tvende Kunstmere i Spidsen for 1) en Deel Sofolt. Dernæst fulgte Studenterne, omrent 7 à 800; 3) Islændere, som for Tiden opholde sig her; 4) Kunstmere af alle Classer; og derpaa 5) Liget, som man skiftedes til at bære. Kisten er af Egetræ, smuk og simpel; paa den ene Side fremtræde Parcerne, paa den anden Side Victoria fra den fortmalede Grund, ved Egetræets naturlige Farve. Paa Kistelaaget en Palmegreen og en Cypress, anbragte paa samme Maade. Over Hovedenden af Kisten hæver sig hans egen af ham selv forfærdigede Portretstatuette, som stotter sig til et Haabets Ank. Umiddelbart efter Kisten fulgte Academiets Medlemmer, i Spidsen for hvilke dets Præses, Hs. K. H. Kronprinsen, og de øvrige Prindser. Et overordentligt talrigt Folge sluttede sig hertil; 7) begge Militairetaterne, de civile og militaire Embedsmænd og alle Borgerklasser fandtes her repræsenterede. Endelig sluttede 8) de en haie fra Charlottenborg til Helligeistes Kirke opstillede Laug med deres Faner, behængte med Sørgeslor, sig efterhaanden til den forbudragende Skare. Ved Indgangen til Træ Kirke opstillede de Studenter, som ikke fandt Adgang til Kirken, sig i Nække til begge Sider. Hs. Majestæt Kongen modtog i Kirken Liget, som blev baaren op

foran Chorsdoren, medens der præluderedes fra Drælet; Hds. Majestet Dronningen, tilligemed den øvrige kongelige Familie overværende Høitideligheden. Gaderne, hvorigennem Toget gik, varer belagte med hvit Sand og bestroede med Grønt. Paa flere Steder lassede man fra Binduerne Blomster ned over Kisten. Fra Kl. 11½ ringedes der med Byens Klokker, og da Toget satte sig i Bevægelse, lod der Sørgemusik fra Taarnene, indtil det naaede Kirken Kl. 2 $\frac{3}{4}$.

Ohlenschlægers Cantate over den store Thorvaldsen.

Chor.

Kølket samler sig i store Rækker
Om en Kiste, hen i Kirken sat;
Rige Hæderstegn dens Laag bedækker.
Har en Helt, en Fyrste Dig forladt,
Fædreland? — Af gjennem Daaren sukker
Danmark! Nei! det var en Billedhugger!
Men ei Helten, over trotte Been,
Reiste selv sig større Mindesteen.

Recitativ.

Da Frost og Blæsten med Jis og Sne
Fløt hid, for Vinterens Fest at hædre,
Da lod i Sneefoget grandt sig see
Fra Islands De Dine Heltefædre.
Som Engle kom de fra Himmelns Hal,
De sjunge: Vi bringe Dig til Din Skaber!
Dit Fædreland ei Dig miste skal,
Din Genius aldrig Danmark taber.
Da smilte Du, da henslummed Du,
Dg fulgte gjerne de gamle Hæle;
Thi Dine Værker — de staae endnu
I Marmortreee, som kan ikke smelte.

Choral.

Frisst i Din Krands var sidste Blad;
J Bennekreds tilfreds Du sad;
Da hen i Kunstens Hal Du gif,
Dg der, i Dødens Vieblif,
Udbredte Tonens Vinger sig
Dg bragte Dig til Himmerig.

Saa redte de den Øsve Seng
I Skolen, hvor som lille Dreng
Han gif, paa Anlæg, Tanke riig;
Der fiod den store Mesters Lig.
Der, Thorvald! længe skal din Aaland
Beilede mangen Ynglings Haand.

Sang.

Til Syden han drog, hvor Stætterne staae,
De herligste Minder af Hellas Bedrifter;
Det var den Bog og de Biisdomskrifter,
Som Thorvalds Aaland funde bedst forstaae.
I deres Aaland han sin egen saae;
Dg deres Betydning han os forklared
I Værker, som selv ham aabenbared.
Antiken var ei Antile meer,
Den levende blev; — han dybt den fatter.
Dg Phidias og Praxiteles etter
I Ham forbauset Europa seer.

Tre Stemmer.

Men ei blot Kunst fra Korinth, Athen,
Ham banned og blev hans Aaland tilgode:
Hvor Rafael, hvor Michel-Angelo stode,
Der klang ved Hammeren Thorvalds Steen.
Dg Medicærernes Laurbærgreen
Sig frodigt ind i hans Værfted boied,
Dg styrked ham og forstirked ham Diet.
I Basrelieffet Corregios Ord
Han gientog, Naturen det selv besaler:
"O Rafael! jeg er ogsaa Maler." —
Dg hvo er Den, som ei Thorvald troer?

Eiere Stemmer med Chor.

Dg stort som Aalanden sig udvikled Hjertet,
En Nost fra Himmeln han fornam:
Han folte: hvad der Christus havde smertet,
Dg hvad der havde glædet ham.
Da med Disciplene vor Frelser fra det Hoe
Redsoer paa Spy ved milde Lyn,
Dg rørte ved et jordiss Die,
Da Thorvald saae et himmelskt Syn.
Dg hvad han saae, han Danmark viste:
De store Billeder der staae nu om hans Kiste;
Dg Christus strekter — salig kön —
Sin Haand mod ham og siger: Kom min Son!

Slutningschor.

Farvel, Du store Thorvald! Hør Fædrelandets Røst.
 Hør hver en Vennestemme fra dybbervæget Øryst!
 Hør Hver, hvis Land forstod Dig, hvis Hjerte ahned Kunst!
 Tak, Thorvald! Du har adspredt den tykke Taagedunst!
 Dig signe Mænd og Gubber, og Kvinder, Børn ja smaa!
 De staal i modne Fremtid Din Herlighed forstaae.
 Du skæntte Danmark Ere! — hvad kan vi skænte Dig?
 Vor Kjærlighed! Du seer den høi fra Dit Himmerig!

Studenternes Sang over den Hedengangne.

(Efterat Hr. Stiftsprovost Tryde havde holdt Tale over og
 kastet Jord paa det Jorgængelige af Thorvaldsen. Af H. C.
 Andersen og Hartmann.)

Trod hen til Kisten her! kom, fattig Mand,
 I D i n Kreds fødtes han, og Du tor sige:
 Han blev en Stolthed for vort Folk og Land,
 En Glæds han kasted' over Danmarks Rige!
 Ja, her var Rigdom, Adel, Alt fra Gud,
 I Snillet hos ham Gud sig for os viste;
 Hans Død vil lyde vidi i Verden ud,
 Man priser den, der dog faaer see hans Kiste!
 Sin Sendelse paa Jorden har han endt, —
 Vi har ham set og kendt!
 Hans Liv var lykkeligt, hans Død var smuk,
 Han virked' stort og herligt uden Lige!
 I Folgets Kreds og uden Smertens Suk
 Saal sjælefund han svang sig til Guds Rige,
 Vi rysted' staae, et Blink fra Gud det var,
 Fra fattigt Huns det gif ud over Jorden,
 Et Blink, der glemmes ei! See Stenen har
 Et Præg deraf, et Storheds Præg for Norden,
 Oplos Dig Sorg i Sang ved Kistens Hiel!
 I Jesu Navn soy vel!

Slutning.

Thorvaldsens Dage ere nu endte i denne Verden! — Han har erhvervet sig Europas Høiagtselje og Beundring, og vil for stede hvile usforglemmelig i Danmarks Annaler!

Caroline Möller.

